

חגיגות היובל

על האיטיות והכובד של "הדוד וניה" בגרסת תיאטרון וסטנבוג המוסקבאי, הווירטואוזיות המדממת, הגמישות וההומור של "המלט לייט" בגרסת ה"שאובינה" הברלינאי, על העידון הלירי בשירתה של קירי טה קאנווה, השכלתנות האידיאולוגית של מרס קאנינגהם, הפיזיות הבוטה של רקדני הבלט הדני, ברטוק נוסח רביעיית האגן, על החום והכנות הכובשת של אחינועם ניני, על כוחה של חתימה, התשווקה לחדשנות ול"פרויקטים" "במלאת" ו"לרגל", ועל מערכת הגברה אכזרית

את הפסטיבל החמישים פתח מופע מרהיב של חברי להקת Strange Fruit מאוסטרליה, שריחפו בשמלות ססגוניות על מוטות גמישים, מעל ראשי קהל הצופים המהופנט שהצטופף בכיכר ציון. רומנטי וכובש ביופיו היה הבלט "ג'יזל", שלעולם לא נס לחו, בביצוע רקדני הבלט הישראלי שאליהם חברו סולני הבולשוי המרשימים. מי שבא ערוך לקור הירושלמי בכיכר ספרא היה יכול להתענג על קסמיה המתקתים של הרומנטיקה.

מרתק ומעורר התפעמות היה המסע הרוחני של רקדני להקת בת שבע, לפענוח אינסופיותה של שפת הגוף. על רקע קיר לבן, בבגדים קצרים שאמרו צניעות מכוונת, זינקה אל הבמה הרקדנית קלייר אל-עזרא, שניהלה בגופה דו שיח קסום וארוטי עם החלל העוטף אותה. קשובים לגופם יצרו הרקדנים המוכשרים, כל אחד בפני עצמו, דו שיח מרתק ביניהם. סוד קסמו של המחול "שדה 21" לכוריאוגרפיה של אוהד נהרין טמון בהתהוותו תוך כדי תנועה: המבנים שיצרו הרקדנים בווגות ובקבוצה, המתח המתגבר והולך בהדרגה ולבסוף "התאדות" של הרקדנים שקופצים מעבר לקיר ונעלמים בחלל שחור - היו מלאי קסם. אירוע מיוחד בפסטיבל היה מסע הפרידה של רקדני להקת מרס קאנינגהם. בצוואתו של הכוריאוגרף המהפכני נכללה ישראל בין המדינות שבהן עתיד להיערך מופע אחרון טרם סגירתה. הלהקה הופיעה בשתי תוכניות - בתיאטרון ירושלים ובמוזיאון ישראל כשהקהל משמש חלק מהמופע. תלמידה המורד של מרתה גראהם, הכוהנת הגדולה של המיתוסים והתשווקה בשפת התנועה - ייסד פילוסופיה ששמה בראש מעייניה את אינספור הריתמוסים שיש לכל "חי-צומח-דומם" ביקום. אין בריקוד שלו עלילה עם התחלה אמצע וסוף; נהפוך הוא, המקריות והריבוי שהם חלק מההוויה משתקפים גם במחול, שאפשר לרקוד אותו גם מהסוף להתחלה. עיקרון המקריות קוטע את הזרימה והספונטניות אך אין מדובר כאן בשעשוע אינטלקטואלי, אלא בתפיסת חיים. וכך, על רקע ציוריו המרהיבים של מרדכי ארדון, מול פסלי מסכות גרוטסקיות של ארונות קבורה ולצלילי מוסיקה מאולתרת לפס קול ולחליל רועים יפני, נע הקהל במוזיאון סביב הרקדנים שהפגינו וירטואוזיות נדירה ויכולת שליטה מהממת בכל תו ותג בגופם. אך בשלב מסוים - אף שהקהל היה נרגש מעצם נטילתו חלק באירוע - החלה השלמות התנועתית לעייף. ככל הנראה לא די בשלמות תנועה

שישן כבר יומיים על רצפת המטבת. "הרי הוא רגיל לזה, כאלב-איבן-כאלבו!" נבחה אלינו עור לטלפון.

הנסיכות היהודיות לא הבינו, ועוד פחות מהן הקאריביות והפריזאיות. שבוע החופשה שלהן הלך ואזל, ועד עכשיו הן האמינו שהמארחים שלהם הם רומיאו ויוליה בגרסה קוסמופוליטית מגרה ומעוררת קנאה. לו גם להן טלאל יפה תואר ושחום עור שכוה, עם עור קטיפה ושער מחטים עבותות! כל לילה הן עקבו אחרי קולות תשוקותם, הן שמעולם לא עשו לילה במוטל סליזי, וטרם שמעו יללות יפות מאלה שבאו מעבר לקיר.

כשחזר טלאל לפנות ערב, ארזה הנסיכה שבחדר הסמוך את עשרות זוגות התחתונים השקופים והקיריים שלה במוזודת היד הקטנה, ביחד עם האלקה-זלצר ועשרות הבשמים שקנתה במוטס. מעבר לקיר היא שמעה קלאקים, כמו קולו של גומי לח ומתנפץ, או כמו פלצור משתולל, ואז את קולה של אלינוער שאמר בעברית: "אתה תמיד חייב להפגין הצגה פרימיטיבית, אה?"

ופרינס טלאל שלה לא ענה, רק ישב על הכיסא בפניה והמשיך להטיח את ידו בחבטות מהירות על המשטח העשוי גומי. הקול היה מעצבן ואיים על שלוות נפשם של האורחים בחדרים הסמוכים. הצרפתייה והסורינמית התייעצו ביניהן האם כדאי להזמין את משטרת האי, אולי הוא כבר רצח אותה שמה בפנים, שומו שמים.

אלינוער שכבה על המיטה והשקיפה על טלאל בקור, וטפחה באצבעותיה בהפגנתיות על המעקה של המיטה. והנסיכה היהודייה שבחדר הסמוך, שראתה את עצמה ליברלית ומתקדמת, חשבה עכשיו לעצמה בטרוניה: מחר בבוקר אלינוער - ככה היא קראה לה - תצא מהחדר כולה כחולה, ולי לא יהיה אכפת עליה. תורמים להם מיליונים מ"הבונדס", וזה מה שהם עושים, הולכים עם ערבים...

הדשא החורולי החל להצמיח זקן ירוק חדש. אלינוער הבחינה בו כשיצאה אל רחבת הדשא שלפני חדר האוכל. האמריקאיות והצרפתיות ניגשו אליה. "לסיפור אחרון", ביקשו. והיא התרצתה וסיפרה להן מעשה שקרה במדבר מזור שנקרא נגב, עם יצורים מוזרים שנקראים בדואים, שאנסו נערה בהירה לא משלהם והשליכו אותה לבור, ובא ניץ וטרף אותה.

טלאל שמע אותה, התהפך במיטה וכבש את פניו בשקע הימני שהותיר השד הגדול של אשתו. הוא הרי מעולם לא היה בשום כפר, ניחם את עצמו, והכל הוא יודע רק מהספרים. בחצי אוזן האזין לסיפור ורשם אותו במחברת הירוקה. ❖

שהפגינו חברי הלהקה, ובעיקר לארס איידינגר, ושפע הרעיונות המבריקים של הבמאי, לא יכלו לבוא במקום עומק הכאב המייסר, הדר בכפיפה אחת עם שנייה וסרקוזם - שהם המאפיין העיקרי של שקספיר. בהמולת הקטשופ, הדם הניגר והקצב המסחרר של חילופי התחושות (כמעט כל שחקן גילם שתי דמויות), יצא הקהל אחרי שלוש שעות בתחושת ריקנות תחת קתרוזים. שקספיר לא היה בביצוע הזה, אבל בתרגומו של מריוס פון מיינברג נעשה שימוש במילים שהבליטו "המלט לייט" - נוסח "אחלה" ו"סבבה".

נוסף גם ואכזרי היה גם המופע של "תיאטרוסינימה" מצ'ילה - מופע שהיה אמור להרחיב את גבולות ההבעה התיאטרונית באמצעות טכניקת וידיאו ארט משוכללת. אלא שהמופע העלה סיפור תפל על מעשה רצח ונקמה, והלם שוב ושוב בראשו של הקהל עד שיבין דבר דבור על אופניו, שאכן הדם הוא אדום. הידוש ויוואלי לא נצפה כאן, ועל הרקע הכהה של המסך התנועעו הדמויות נוטפות דם ואכזריות לשמה שעוררה שימון.

במלאת חמישים להיווסדו של הפסטיבל ועם מנהל אמנותי חדש - במאי התיאטרון המוכשר משה קפטן, הושם הפעם הדגש על בכורות ישראליות של מופעי תיאטרון שהתקיימו באולפן הפתוח - החלל השחור של אולפני טלעד. אף השנה העלתה קבוצת תיאטרון "קליפה" מסע מרתק ומשעשע לעולם החלומות. בחליפה שחורה, בנעליים ובכובע לבנים, החל החולם לצבוע הכל בשחור - גם את פניו, עד שנבלע בעלטה באולם. משחקי אור משעשעים אתגרו את הקהל ששכב על מזרנים ו"חלם" יחד עם השחקנים, שותף לכמיהתם ולחרדותיהם. מכאן

"הדוד וניה", תיאטרון וכטנגוב

צללו הצופים לחלום ארוטי וצפו על ה"מים" (מזרנים מנופחים צפים). כהרגלה הפגינה קבוצת "קליפה" שלל רעיונות הומור ומקוריות. הקהל שיתף פעולה בשמחה.

זוויתי ומדויק באופן כפייתי היה ביצוע "מעוף היונה" על פי ספרו של יובל שמעוני, בבימויה של רות קנר. אם המטרה כאן היתה להציג "התרחשות קרנבלית" של שני סיפורים המתרחשים במקביל, ומתארים את מסעו של זוג תיירים לעיר האורות ואת מצוקתה של אשה בודדה בעיר - הרי שהיה צריך לשים לב גם למצוקתו של הקהל באולם, שסונוור באכזריות. גם אם ל"בסו קונטינוואו" - שהפליג בתיאור פרטני של רצף פעולות - היה תפקיד במחזה, הרי שהוא עורר שימון בנוקדנות הרפטיטיבית. יותר משהורגשו כאן בדידות וכאב הורגש ציות עיוור לטקסט.

פסגת מופעי המוסיקה היתה הופעתה של הזמרת הניו זילנדית המופלאה דיים קירי טה-קאנווה. קולה של טה-קאנווה - שאכן יופיה הכובש מקרין אצילות של "דיים", למרות גילה (67) - לא איבד מזוהר יופיו

מרהיבה כדי להוות "מחול" והדמיון האנושי זקוק לסיפור. תיאום מושלם בין המוסיקה לתנועה הפגינו רקדני להקת הבלט הדני (DDT) בניהולו האמנותי של הכוריאוגרף הבריטי טים ראשטון. ב"שירי אהבה" שהועלו בככורה עולמית הפגינה זמרת הג'אז קרולין הנדרסון ערגה ליופי, כשלקולה הקטיפתי החם התלוו שלוש נגני ג'אז משובחים. בשמלת ברונזה זוהרת וביופי כובש, העניקה הנדרסון הילה רומנטית לשירי הבלוז המרטיטים. בתוכנית "אניגמה" הפגינה הלהקה הכוללת רקדנים מארצות רבות

"אניגמה", רקדני הבלט הדני, DDT

ובהן ישראל בעיקר פיזיות בוטה. יותר ממפגן וירטואוזי אפיינו את המחול רעננות וחדווה של הרכב, שהבסיס הקלאסי בולט בכל תנועה שלו.

מרשים ומייגע היה המפגש עם תיאטרון וכטנגוב האגדי, שהגיע לפסטיבל עם הצגה עטורת פרסים - גרסה של הבמאי רימאס טומינאס "דוד וניה" של צ'כוב. על במה משמימה בריקנות מכוונת, סמל לאפרוריות חייהם של תושבי האחוזה הכפרית, כשברקע מנמנם באדישות פסל אריה אפרפר ולצלילי מוסיקה דמונית המרמות על המאבקים היצריים בין בני המשפחה, נעלם כלא היה מארג הדקויות המעודנות המאפיין את צ'כוב, שנהפך בביצוע זה למלודרמה גרוטסקית. למרות המשחק המשובח של הדמויות הראשיות - כל מרקם התחרה המעודנת נקרע בוולגריה המופרות שבה הוקצנה כל דמות. מיותרת היתה גם הסצנה הגרוטסקית שהעמידה את הניגודים בין אסטרוב הרופא לוניה. בעוד אסטרוב - השחקן ולדימיר וודוביצ'ומקוב, בועל על שולחן את ילנה הנאווה - השחקנית אנה דוברוסקיה, מציץ מתחת לחצאיתה ראשו של וניה המחזר הנואש, אוהז בור פרחים. העיקרון המנחה כאן היה שלקהל אין די דמיון להשלים את החסר והוא זקוק ל"אותות ומופתים" כדי להבין את הנמשל.

הקצנת דמויות אפיינה אף את פרשנותו של הבמאי תומס אוסטרמייר בגרסה נוטפת דם ל"המלט", של תיאטרון השאובינה הברלינאי. השאלה העיקרית במחזה היתה האם אכן נטרפה עליו דעתו של המלט תוך כדי העמדת פנים. בכישרון וירטואוזי נדיר העלה השחקן לארס איידינגר דמות ססגונית של המלט העוקצני, הציניקן המיומן - בסטנד-אפ וביצירת קשר מופלא עם הקהל, שהתגלגל מצחוק כאשר רדף אחריו "המלט" ויצר מיני דרמות מכל מצב שנוצר באולם. הקצב המסחרר בו נהפכה ג'ודית רוזנמאיר מגרטרוד - האם העוטה משקפיים כהים נוסח כוכבת הוליוודית, המסתירים ממנה את המציאות - לאופליה רכה, ששערה גולש, השחקן אורס יוקר שנהפך מקלאודיוס הפתלתל לרוח הרפאים, הכל נראה כפארסה מטורפת וקצבית. אך הכישרון הגאוני

אלי דג'יברי

המעודן ומרכזו המלטפת. בקול משוחרר מכל לחץ - אף בצלילים הגבוהים, בניקיון טהור וצלול ובכישרונה הנדיר לעיצוב פראזות, הגיעה לפסגת ההבעה הלירית בעיקר בשירים של ריכרד שטראוס. יפה מכל היה ביצוע השיר "מחר". ליכולת הבעה דרמטית ללא גלישה למלודרמה הגיעה בשיריו של ליסט. שובבות, הומור וזן נעורים אפיינו את ביצוע שיריהם של המלחינים הארגנטינים קרלוס גואסטינו ואלברטו חינסטרה כשעל הפסנתר מלווה קשוב ואמן בפני עצמו מייקל פולוק. בנדיבותה ובצניעותה הזמינה דיים קירי לבמה את אחד מתלמידיה המוכשרים, הבריטון פיליפ רודס, שבעושר הבעה דרמטית העלה אריות מתוך "הספר מסיביליה" ו"אנדראה שנייה". במיטבו היה כששר כהדרן שיר מאורי מסולסל.

חוויה פסטיבלית היתה המפגש עם רביעיית "האגן" האוסטרית הנודעת. למעט הכנר ריינר שמידט, מדובר במשפחה של אחים ואחיות המנגנת בצוותא

האדאג'יו. העדר ההבחנה בין עיקר לתפל צרם בביצוע הקונצ'רטו ברה מז'ור ויותר מכל הפריעו אי הניקיונות והמכאניות בביצוע הקונצ'רטו לשני צ'מבלי בדו מז'ור.

הטענה כי העיוותים הצליליים שאפיינו את ערב באך עם אנסמבל הלסינקי קרו באשמת האקוסטיקה ה"רטובה" של אולם הנרי קראון, הופרכה לחלוטין במפגש עם אנסמבל פלורילגיוס. חברי האנסמבל ניגנו על כלי התקופה במקצועיות, בניקיון מרשים ובלכידות, מלאי קשב זה לזה. את הקונצרט פתחו בקונצ'רטו לחליל של ויואלדי שהתגלה לא מכבר - "המוגול הגדול", אותו ניגן מנהל האנסמבל, החלילן אשלי סולומון, בחיות תוססת ובצליל זוהר. שירתה של זמרת הסופראן הקנדית ג'יליאן קית' הלמה את הוואנר הבארוקי: ללא מלודרמה אופראית ובעיקר ללא לחץ על מיתרי הקול שרה בליריות את "סלבה רג'ינה" - קינתה של מריה על בנה הצלוב מאת פרגולזי. מלא זן והומור היה הדיאלוג בין החליל לקולה של קית' באריות של הנדל, שחיקו את שירת הציפורים. בוורטואוזיות מרשימה ניגן אריק דיפנאר את הקונצ'רטו הברנדנבורגי החמישי על הצ'מבלו. מרטיטה היתה הסיומת בה שרה הסופראן הקנדית את הקנטטה של באך "די לי", המתארת את השלמת המאמין עם המוות. המקצועיות של האנסמבל וטהר יופיים של ביצועיו היו מרשימים.

חד פעמי בחיותו הרעננה היה המפגש עם אישיותה החמה ושירתה המדובבת של אחינועם ניני. מעבר לדמעות שנקו בזווית העין כששרה את "אורי" של רחל, התענוג הצרוף להקשיב שוב ל"לילה" מפרי עטו של שלום חנוך, בביצוע מרשים לשיר של אביה, "רחל עולה מן המדבר", הנוסטלגיה ב"רוח סתיו" ו"היו לילות", הקצביות התוססת והשמחה שחתמו את הערב בהתהוללות על מערכת התופים בפאתי הבמה היו כובשי לב. למן הפתיח בו הציגה את בני משפחתה בתודה אוהבת, נשבה הקהל בקסמה ובכנותה. כל זה התגמד כמוזן לצד הביקור ה"גדול" של ראש נבחרת ברצלונה, פפ גווארדיולה, שכיבד את המופע בנוכחותו. למותר לציין שהקהל נחצה לשניים: ליחידי סגולה שזכו לחתימתו ולכל השאר שרוו נחת ותענוג צרוף מכל רגע במחיצתה...

מעורר התפעמות היה המפגש עם כישרונו הנדיר של הסקסופוניסט והמלחין הצעיר (33) אלי דג'יברי, שהופיע בעבר עם אמנים ידועי שם כפסנתרן הרבי הנקוק והמתופף אל פוסטר. עזר כנגדו היו ג'ן האורגן גארי ורסאצ'ה והמתופף עובד קאלוויר. הקונצרט יחד לעיבודיו של דג'יברי לשירים מוכרים, לקלאסיקות ג'אז אהובות ולג'אז נוסח פאנק.

שלושים שנה. בצליל אביבי ומלא ועם זאת באוריריות ובתיאום מושלם בין חברי הקוורטט, פתחו את הערב בביצוע הרביעייה בסול מז'ור (אופ' 54 מס' 1) של היידן. דו השיח בין הצ'לן קלמנס האגן לכנר הראשי והפסיק של הפראזות היו מופלאים. לביצוע החמישייה בפה מז'ור (אופ' 34) מאת ברהמס הצטרף הזוכה בתחרות רובינשטיין (2001) ובפרס גילמור היוקרתי (2010) - הפסנתרן קיריל גרשטיין. דווקא הפעם נעדרה נגינתו נוכחות וברק, והעומק הדרמטי של יצירה זו חסר. שיאו של הקונצרט היה ביצוע סוחר ומלא להט לרביעייה השנייה (אופ' 17) מפרי עטו של ברטוק. העוצמה הדרמטית בכתיבתו המושפעת מהסולמות של המוסיקה העממית ההונגרית היתה משכרת. הרביעייה הנפתחת בסולם א-טונאלי הולחנה כמרד בקונוונציה ההרמונית. היא כתובה כשיר יגון נוקב הרווי בקדרות, שפראות המקצבים הברטוקיים מעניקה לה עוצמה סוערת. בעומק צליל מצמרר וחודר - בריתמיות סוחפת ובנייה מופלאה של המתח והבלטת הדיסוננסים ובפיציקטו חריף, שהגביר את עוצמת המתח - המריאו חברי הקוורטט לפסגת שחרון האש וסחפו את הקהל שיצא מגדרו. גאונותו של ברטוק זכתה לביצוע עמוק ודרמטי והיה זה אחד משיאי הפסטיבל.

מעורר התפעמות היה המפגש עם כישרונו הנדיר של הזוכה בתחרות רובינשטיין, הפסנתרן הצעיר (20) דניאל טריפונוב. מפיאניסימו חרישי החל לפסל את הצלילים של הסונטה ברה מינור (ק' 108) מאת סקרלטי. בקונדסות ולחלפין בדרמטיות סוערת הפליא לעצב את הדינמיקה בסונטה ברה מז'ור של היידן. הלם יותר את מזוג ביצוע הסונטה השלישית בלה מינור של פרוקופייב (אופ' 28), שנוגנה תוך הבלטת הסינקופות והכרומטיות הסלאבית הקודרת. נוכחות דרמטית מרשימה ליד שמאל היתה בביצוע הברקרולה בפה דיאז מז'ור (אפ' 60) מאת שופן. הצלילה לפיאניסימו חרישי היתה מצמררת. דומה שהיצירה הווירטואוזית "תפורה" עליו. היתה תחושה שלולי הקהל שאצה לו דרכו, היה הכישרון הצעיר מרעיף עוד ועוד הדרנים, שכן אחרי רסיטל של שעתיים החל רק להתחמם. היה זה מפגש מרתק עם חדות המוסיקה.

כמדי פסטיבל אף השנה לא קופחו חובבי מוסיקת הבארוק. את ערב באך פתח אנסמבל הלסינקי, בביצוע חיוור למדי של הקונצ'רטו לשני צ'מבלי בדו מינור. רק בפרק השלישי התגנב שביב חיות לביצוע, בעיקר בנגינת הכנר הראשי שהכתיב את הטון. את הקונצ'רטו התובעני ברה מינור ניגן הצ'מבליסט אנריקו באיאנו בוורטואוזיות, כשחברי האנסמבל מנגנים בקשב מרשים איש לרעהו. מלא פיוט היה פרק

תיאטרון

כרמית מירון

"מודה ועוזב - ירוחם"

"משפט פולארד" מאת ויקטור גורדון, בתיאטרון הקאמרי, נוסח עברי: שיר פרייבך, בימוי: רועי הורוביץ, הצגת יחיד בכיכובו של רמי ברוך; שחקנים מוקלטים: יורם גרבר, עודד לאופולד, פני מיטלמן, עומר עציון, אבי גולומב, נועה שכטר, מוזיקה: דניאל סלומון, עיצוב: אינגה ברבה

לקחת סיפור ריגול ידוע (הפרשה אירעה לפני כעשרים ושש שנה, בין סוכן מדינת ישראל וידידתה הגדולה ארצות הברית) ולהפוך אותו למונולוג הראוי לעלות על בימת התיאטרון, אין זה דבר של מה בכך.

רמי ברוך בתפקיד יונתן פולארד

מהותה של המערכת האמנותית הזאת מאלצת את המעבד לבחור בדיאלוגים או באותם קטעים סיפוריים המקדמים את העלילה באורח פעיל; כך שלבטי הנפש האומללים והכאובים של האסיר המספר, שחקן היחיד המשובח רמי ברוך, הולכים לעתים לאיבוד לבצל עשרים ושש שנות מאסר בכלא האמריקני. ספרו של גורדון מבוסס כידוע על פרשייה שהסעירה את שתי המדינות, וגם את העולם. ועדיין הקונפליקט והמאסר לא באו לידי פתרון.

איני מעוניינת להעמיק במכלול הפרטים הנחוצים כדי לדון את עצם מעשהו של פולארד, בכל אופן, לזכותו של רמי ברוך יאמר כי החיה עשרים ושש שנים של צער, כאב וגעגועים, תקוות שווא וניסיון אמיץ לשמור על שפיות הדעת. גם באמצעות הבימוי הרציני והאמין של רועי הורוביץ נחשף לעינינו מצבו של האדם מאחורי סורג ובריח.

הכלא מופיע לא פעם כבבואה של עולמנו הנתון גם הוא בכבלים. האסיר הרואה עצמו אשם פותח אשנב לעולם של סבל ונוגע בפצע חברתי.

רמי ברוך, כאמור, מציג על הבמה אדם המתענה מאחורי דלת הפלדה של בית האסורים, ומצליח לשכנע את הצופה בחרטתו, ובכך כי כבר שילם את חובו לחברה.

❖ הצגה מעניינת, משחק מעולה.

אך עוצמת ההגברה האכזרית הקשתה על הקהל להתענג על גאונותו הסוחפת, יכולת האלתור ובעיקר הצניעות והקשר החם שלו עם הקהל.

מהמם היה המפגש עם המתופף האגדי בילי קובהם. קשה להאמין כיצד בגילו (67) אחרי שעתים של תיפוף על מגוון כלי הקשה - הוא רק החל "להתחמם". קובהם, יליד פנמה שגדל בניו יורק, ניגן עם מיילס דייוויס, הגיטריסט ג'ון מקלפלין ושורה של מוסיקאי ג'אז גדולים. התדווה המידבקת שהקרין על צוות הנגנים המלווה אחזה בכל שורות הקהל שיצא מגדרו. אלא שמערכת ההגברה כאמור כמעט שקרעה את עור התוף.

אם פסטיבל הוא לקט אירועים נדירים ברמתם והודמנות להתוודע לאמנים ולחוויות יוצאות דופן - הרי שדי היה במפגש עם דיים קירי טה־קאנאווה, בלהט של ברטוק נוסח האגן ובכישרון הסוחף של בילי קובהם כדי לכונן "פסטיבל". אלא שהפעם נעדרה מהחיגה שמחה. הפסטיבל לא חרג מגבולות תיאטרון ירושלים - אפילו לא לרחבה שבכניסה ולא הפך לאירוע כלל ירושלמי שמטרתו לסחוף את עניי עמך. תחת השמחה היו פרויקטים של "במלאת" ו"לרגל". אפילו לא לאניני עמך.

עזרא ארוטי / המסע שלא תם

בהוצאת ספרי 'עתון 77'

הנכם מוזמנים להשקת ספרו ה־13

של עזרא ארוטי

המסע שלא תם, סאגה משפחתית

ההשקה תיערך ביום א' ה־11.9.2011 בשעה 19:00

בבית הסופר, רחוב קפלן 6, תל אביב

ישאו דברים:

נורית להב, עורכת הספר, מיכאל בסר - ספרי 'עתון 77'

ג'קי ארוטי - יו"ר איחוד עולי בולגריה

ד"ר משה מוסק - מנהל מכון גנזים ויו"ר האגודה לידידות

ישראל בולגריה

איתן קלינסקי - משורר ואיש חינוך

*

בין הדברים:

קריאת קטעים מהספר

שירה בלדינו - בטי קליין

נשמח לראותכם!